

VU Research Portal

Case note: Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State (Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State)

Cornelisse, G.N.

2010

[Link to publication in VU Research Portal](#)

citation for published version (APA)

Cornelisse, G. N., (2010). *Case note: Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State (Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State)*, No. 352, Jul 19, 2010. (Jurisprudentie vreemdelingenrecht; Vol. 2010).

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal ?

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

E-mail address:

vuresearchportal.ub@vu.nl

Noot G.N. Cornelisse

ABRvS 19 juli 2010, 200908081/1/V3, JV 2010/352, ve10001096

1. Zoals bekend was de Afdeling voorheen de mening toegedaan dat de vrijheidsbenemende maatregel op grond van artikel 6 Vw 2000 in het geheel niet door wet of beleid in duur gelimiteerd was (ABRvS 7 februari 2003, JV 2003/114 m.nt. Spijkerboer, ve03000308), aangezien het doel ervan gelegen was om *“de vreemdeling, aan wie krachtens artikel 3 van de Vw 2000 de toegang is geweigerd en die niet voldoet aan het voorschrift van artikel 5, eerste lid, van deze wet om Nederland onmiddellijk te verlaten, te beletten zich toegang te verschaffen.”* De vraag of de Staatssecretaris al dan niet met voldoende voortvarendheid werkt aan een overnameverzoek op grond van de Dublinverordening kon volgens de Afdeling dan ook geen rol spelen bij de beoordeling van de rechtmatigheid van deze vorm van vrijheidsbeneming (ABRvS 15 september 2008, JV 2008/398, ve08001585). In de zomer van 2010 deed de Afdeling enkele uitspraken, waarvan er één hier gepubliceerd, waaruit blijkt dat zij is teruggekomen op deze zienswijze, en dat zij nu wél van mening is dat de minister *“daargelaten het doel van de tot vrijheidsontneming strekkende maatregel, in het algemeen voortvarend moet handelen teneinde een onnodig lange duur van vrijheidsontneming te voorkomen”*. Aldus is de Afdeling *“thans van oordeel dat het vereiste van ‘due diligence’ in de betekenis van voortvarend handelen ook van toepassing kan zijn bij een maatregel op grond van artikel 6 van de Vw 2000”* (ABRvS 26 juli 2010, ve10001167. Zie ook ABRvS 9 augustus 2010, LJN: BN4045, ve10001218; en ABRvS 9 augustus 2010, LJN: BN4039, ve10001220).

2. Uit deze recente jurisprudentie blijkt ook dat de Afdeling bij de vrijheidsontneming op grond van artikel 6 Vw 2000, de vertrekplicht van de vreemdeling net als voorheen nog altijd voorop stelt: het doel van de grensdetentie is immers de vreemdeling te beletten zich toegang te verschaffen tot Nederland, en anders dan bij de maatregel op grond van artikel 59 Vw 2000 is zicht op uitzetting bij de grensdetentie aldus niet vereist. Daarom *“zal de minister niet in alle gevallen na toepassing van art. 6 Vw 2000 onmiddellijk handelingen moeten verrichten om het vertrek te bewerkstelligen. In die gevallen echter waarin de minister handelingen verricht om het vertrek van de vreemdeling naar zijn land van herkomst of een ander land waartoe hij toegang kan verkrijgen, te faciliteren en waarin de duur van de vrijheidsontneming mede van het handelen van de minister afhankelijk wordt, zal hij daarbij, evenals bij een maatregel o.g.v. artikel 59 van de Vw 2000, voortvarend moeten handelen.”* Zeker bij asielzoekers wier asielverzoek niet inhoudelijk wordt behandeld omdat op grond van de Dublinverordening een ander land verantwoordelijk is voor hun asielaanvraag doet het vooropstellen van die vertrekplicht echter geen recht aan de realiteit. Volgens de Afdeling is het starten van een claimprocedure door de minister in dat geval aan te merken als het *“faciliteren van de vreemdeling in diens vertrek”* (ABRvS 9 augustus 2010, LJN: BN4045, ve10001218; en ABRvS 9 augustus 2010, LJN: BN4039, ve10001220), en zij is van mening dat slechts vanaf dat moment de duur van de vrijheidsontneming mede afhankelijk is geworden van het handelen van de minister in de asielprocedure. Deze zienswijze gaat voorbij aan het feit dat het *gedwongen* vertrek van de vreemdeling – aan wie immers het recht toekomt om asiel aan te vragen – louter en alleen is ingegeven door het huidige systeem van verantwoordelijkheidsverdeling tussen de EU lidstaten. Ook het detineren van individuen die mogelijk recht hebben op internationale bescherming is het directe gevolg van dat systeem. In het voorstel van de Commissie voor een nieuwe Dublinverordening is dan ook neergelegd dat asielzoekers niet mogen worden gedetineerd enkel en alleen omdat zij asielzoekers zijn. Detentie in de Dublinprocedure mag slechts in exceptionele gevallen worden toegepast, en alleen als dit een proportionele en noodzakelijke maatregel is, die niet onnodig lang mag duren (*Voorstel voor een Verordening van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend* (Herschikking), 3 december 2008, COM(2008) 820 definitief, ve09000422).

3. Zeker gezien de lange duur die Dublinclaimanten gemiddeld in detentie doorbrengen, en hun positie als mensen die mogelijksterwijs in aanmerking komen voor asiel of een andere vorm van bescherming, zou het vanzelfsprekend moeten zijn dat de rechter, bij de vraag of de minister in hun geval voldoende voortvarend handelt, op zijn minst dezelfde maatstaven hanteert als die hij nu gebruikt bij de beoordeling van de bewaring op grond van artikel 59 Vw 2000. Bij die laatste maatregel is het schuiven met dossiers – iets wat de Dublinprocedure bij uitstek lijkt te karakteriseren – *“voor de beoordeling of voldoende voortvarend is gehandeld slechts in zoverre van belang dat daaruit valt af te leiden dat het proces van verdere ambtelijke voorbereiding van de uitzetting in werking is gezet en gaande is”* (ABRvS 29 oktober 2009, JV 2009/480, ve09001516; en 8 april 2009, JV 2009/213, ve09000564). Slechts een *“daadwerkelijke handeling ter voorbereiding van de uitzetting”*, zoals het houden van een vertrekgesprek, of het plannen of aanvragen van een vlucht is van directe betekenis voor de vraag of de minister voldoende voortvarend heeft gehandeld (ABRvS 29 oktober 2009, JV 2009/480, ve09001516).

Dr. G.N. Cornelisse

Vrije Universiteit Amsterdam